

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Aattoseurat
perjantai 6.7.2012
Jorma Laulaja

Lapuan tuomiokirkon sakariston oveen on kirjoitettu Paavalin kehoitus Timoteukselle: "Älä häpeä todistaa Herrastamme." (2. Tim. 1:8). Se on hyvä muistutus saarnamaan lähtevälle. Myös meille juhlaportista tullee ja juhlien tunnusta tutkisteleville kuuluu sama rohkaisu: älä arastele Jeesuksen silmien eteen tulemista. Tässä tunnuksesta on sydämen testi. Missä me sanomme olleemme, kun tulemme juhliin, seuroista tai jumalanpalveluksesta? Sanooko joku viipyneensä Jumalan edessä ja olleensa Jeesuksen silmien alla?

Lauri Stenbäckin virren säe sopii juhlatunnukseksi, ja sitä on hyvä veisata. Sen mukana tulee terveisiä 1800-luvun heränneiltä isiltä ja äideiltä ja sen ajan seurakunnalta. "Silmäisi eteen, Jeesus." Tämä on edelleen keskeistä Jumala-suhteesta, mutta puhuuko juuri kukaan näin arjessa. Jeesus ja usko kuuluvat monen mielestä vain sisäisen ihmisen tutkisteltaviksi. Ne ovat pyhän arkuuden aluetta, jota meidän on nykyisin vaikea puokea sanoiksi. Helpompi on puhua hiljentymisestä, sanoa veisanneensa ja tavanneensa tuttuja.

"Silmäisi eteen, Jeesus". Sanoista välittyy Vapahtajan kutsu ja rakkaus. Mutta vilkaisiko joku oikealle ja vasemmalle, ettei kukaan huomaisi. Onko meihin tarttunut maailman hengestä jonkinlainen Kristuksen kaihtaminen? Vai ovatko jotkut hokeneet Jeesuksen nimen niin puhki, etteivät jotkut toiset halua mainita häntä ollenkaan? Sanojen valintamme on oire. Jouluna Jeesus saatetaan pitää loitolla puhumalla rauhoittumisesta, perheen yhdessäolosta ja joulun tarinasta. Jumalan Poika ei aina mahdu omaan syntymäpäiväjuhlaansa. Kirkon työntekijältä kysyttiin, mitä pääsiäinen hänelle merkitsi. Neljännessä keskustelussa mainittiin kirkkovuoden suurin juhla, narsissit ja raiheinät. Puhuttiin pääsiäisruoista, ystävien tapaamisista ja "pääsiäisen mysteeristä". Ei sanaakaan siitä että *"Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi ... ja että hänet haudattiin ja että hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä."* (1. Kor. 15:3-4).

Älä häpeä todistaa Herrasta. Tule levähtämään, mutta tiedä, että Kristus on meidän rauhamme. Tule häpeäntunteesikin kanssa: tietäneekö joku minun elämäni todellisuuden? Herra ottaa pois syntimme ja kantaa meidän häpeämme. *"Hän kärsi ristillä, häpeästä välittämättä"*, sanoo Heprealaiskirjeen apostoli. Jos kysyt, miten kestän, kun kirjat kerran avataan, kysy sitä Jeesuksen silmien alla. Siellä apostoli Paavali sai armon, ja hän kirjoitti Timoteukselle: *"Vaikka olin ollut ... vainooja ja väkivallantekijä, hän armahti minut."* (1. Tim 1:13.) Hän rohkaisee meitä: *"Ratkaisevaa ei ole, mitä ihminen tahtoo tai ehtii, vaan se että Jumala armahtaa."* (Room. 9:16.)

Lopulta on vain Herra sekä armoa etsivä ja uutta alkua pyytävä syntinen minä. Jeesuksen silmien edestä lähdän. Jeesuksen silmien eteen palaan. Siinä on tieni ja uskoni. Siinä parannuksen tekemiseni ja toivoni. Silmiesi edessä, Jeesus.

Meitä ei pelasta mikään pyhä tarina. Kristus meidät armahtaa, hän meitä rakastaa. Kristuksen edessä tulemme nähdyiksi, hänen silmiensä alla tulemme hyväksytyiksi. Kari Suomalainen laukoi taannoin eräässä televisiokeskustelussa: "Kirkko, joka on kadottanut pyhyiden tajun, on menettänyt pelin." Siihen pitää jatkaa: Mihin joutuu kirkko, mihin joudumme me, jos alamme

kaihtaa Kristusta. Älä häpeä olla kristitty, älä myöskään pidä kristityn nimeä liian korkeana, vaan –
”silmäisi eteen, Jeesus.”